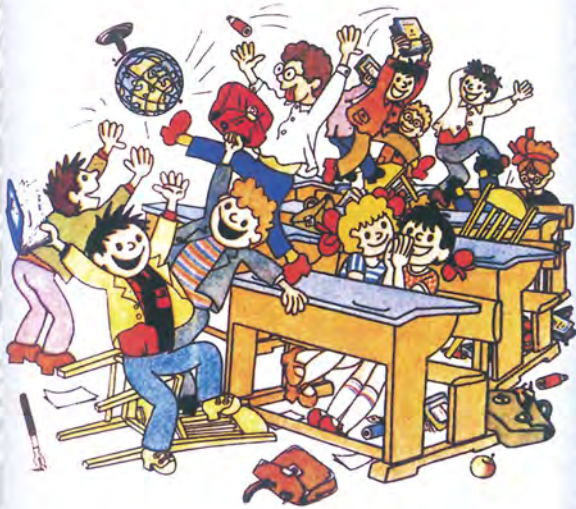

Mikhalkov AFACANLARIN ŞENLİĞİ

Çeviren: Mehmet Özgül

Resimleyen: G. Ogorodnikov

19. basım

Mikhalkov AFACANLARIN ŞENLİĞİ

Çeviren: Mehmet Özgül ■ Resimleyen: G. Ogorodnikov

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Yasemin Çatal

1. Basım: 1982

19. Basım: 2000 adet, Nisan 2022

ISBN 978-975-510-094-4

Prazdnik neposlushaniia, Sergey Mikhalkov

© Sergey Mikhalkov, 2009

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 1982

Bu eserin Türkçe yayın hakları FTM Agency, Ltd.

(Rusya, 2009) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak

kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Arı Matbaası; Sertifika No: 44009
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No:81/39 Topkapı, İstanbul

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

.....

Sergey Mikhalkov,

1913 yılında doğdu. Çocuklar için çok sayıda öykü, şiir ve piyes yazdı. Ayrıca eğitim kitapları hazırladı ve edebiyat eleştirmenliği yaptı. Ünlü yönetmen Nikita Mikhalkov'un babası olan yazar 27 Ağustos 2009 tarihinde hayata gözlerini yumdu. Öyküleri arasında *Ruble'nin Serüvenleri*, *Devamı Gelen Rüya*; piyesleri arasında ise *Özel Görev*, *Kırmızı Kravat* ve *Değerli Çocuk* sayılabilir.

Çocuklar, bu kitapta anlatacağımız olaylar aslında olabilecek şeylerdir; ama hiçbir zaman gerçekleşmediler. Eğer gerçekten olsaydı...

Büyük bir kentin caddelerinden birinde küçük bir çocuk yürümekteydi; daha doğrusu, elinden tutan annesi onu sürüklüye sürükleye götürüyordu. Yumurcak gitmemek için direniyor, tepiniyor, kendini yerden yere atıyor, iki gözü iki çeşme ağlıyor, yırtınırcasına bağıyordu:

“Ben biraz daha dondurma isteriiim!”

Annesi yumurcağın eline sımsıkı yapışmıştı. Oğluna hiç kızmıyor, durmadan, “Yeter artık! Daha fazla dondurma almam sana!” diyordu.

Yumurcak dinler mi hiç? Caddeden gelip geçenlere aldırmadan, “Biraz daha dondurma isteriiim!” diye tutturmuştu bir kere.

Eve varana kadar yumurcak böyle haykırdı durdu. Eve girer girmez annesi onu küçük bir odaya kattı, yüzünü de duvara döndürerek, ayağa dikti.

“Seni yaramaz seni! Burada böyle hiç kıpırdamadan duracaksın, tamam mı? Ben suçunu bağışlayana kadar odadan dışarı çıkmak yok!”

Yumurcak hemen ağlamayı kesti.

“Peki, burada yalnız başıma ne yapacağım?”

“Düşüneceksin!”

“Neyi düşüneceğim, anneciğim?”

“Neyi mi? Korkunç bir çocuk olduğunu!”

Annesi böyle diyerek kapıyı yumurcağın üstüne kapattı ve kapıyı kilitledi.

Korkunç Çocuk düşünebilirdi artık. Önce çikolatalı dondurmanın meyveli dondurmadan daha tatlı olacağını düşündü. Elinde bir külah çikolatalı, bir külah da meyveli dondurma olsaydı... Önce meyveliyi yiyip ardından da çikolatalıyı yutunca hem karnı iyice doyar hem de ağzında çikolatanın tadı kalırdı. Şey, iyi; ama oda cezası bu dondurma yüzünden çıkmamış mıydı? Yumurcağın birden aklı başına geldi. Annesini caddenin ortasında, herkesin önünde rezil etmişti. Caddeden geçenlerin dönüp dönüp onlara baktıklarını, yaptığı huysuzlukları görerek, “Ne korkunç çocuk!” diye söylendiklerini anımsadı.

Ah, küçük olmak ne kötüydü! Bir an önce büyümeye bakmalıydı. Her şey büyükler içindi yeryüzünde, küçükler hiçbir şey yapamazlardı. Yumurcak büyümek konusunu daha iyice düşünmemişti ki, birden arkada pencere camının tıkırdadığını duydu. Ama hemen dönüp bakmadı. Pencereyi ikinci kez tıkırdat-

tıklarında başını yavaşça geriye çevirdi. Ne yalan söylemeli, arada bir ekmek kırıntılarıyla beslediği güvercinin geldiğini sanmıştı. Bir de ne görsün! Pencerenin önünde bir uçurtma durmuyor mu? Kuyruğu takılan uçurtma kurtulmak için çırpınıp duruyordu.

Yumurcak, dikildiği köşeden ayrıldı, pencereyi açarak uçurtmayı takıldığı yerden kurtardı. Görülmedmiş güzellikte bir uçurtmaydı bu! Çaprazlama tutturulmuş iki çitanın üzeri boydan boya yağlı kâğıtla kaplandıktan sonra bir ucuna kuyruk eklenmişti. Hepsi bununla bitti mi sanıyorsunuz? Hayır. Maviş maviş yuvarlak gözleri, kahverengi kirpikleri, mor burnu, turuncu ağzı vardı uçurtmanın. Bunları birisi

boyayla yapıvermişti. Ama, doğrusunu söylemek gerekirse, en güzel yanı kuyruğuydu.

Kendisini özgür hisseden uçurtma birden konuşmaya başladı:

“Teşekkür ederim, yumurcak, senin adın ne bakalım?”

“Adım mı? Korkunç Çocuk.”

“Peki, ne diye evdesin? Çıkıp oynasana.”

“Cezalıyım ben.”

“Neymiş suçun?”

“Şimdi anlatmak uzun sürer. Annem cezalandırdı beni.”

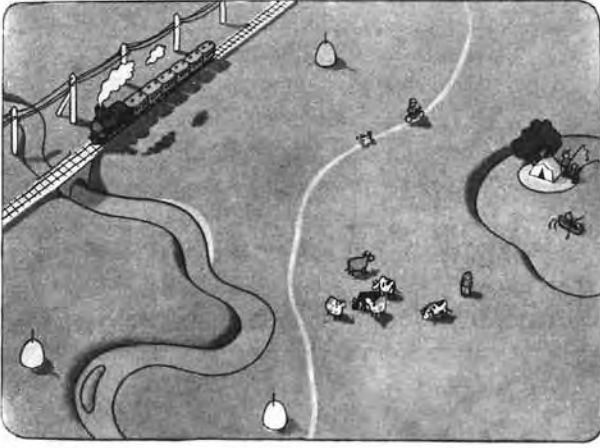
Uçurtmanın üzüldüğü belliydi.

“Ah, şu anneler yok mu! Ben bunca yer gezdim, annesinin babasının cezalandırmadığı tek çocuk görmedim. Yalnız, bütün bu cezaların kalktığı bir yer biliyorum. Bugün tam oraya gitmeye hazırlanırken kuyruğum şu yağmur oluğuna takıldı.”

“Beni de yanına alır mısın?”

“Alırım, niçin almayayım? Hem böylece tek başıma canım da sıkılmaz. Hadi, tutun şimdi kuyruğuma. Sıkı tut ki düşmeyesin. Sonra sakın aşağıya bakma. Bakarsan başın döner, düşüverirsin.”

Yumurcak fazla düşünmedi, uçurtmanın kuyruğuna yapışmasıyla kendini pencereden aşağı salması bir oldu. Az sonra evlerinin çatısı, kentin kuleleri, caddeleeri, hepsi hepsi ayaklarının altında kalmıştı. Biraz daha

geçince dış mahalleler göründü. Sonra kırlar, ormanlar, ırmaklar, göller birbiri ardından gelip gelip geçmeye başladılar. Yumurcak başını eğip altından geçenlere bakıyor, üstelik başı da hiç mi hiç dönmüyordu...

Kule saati gecenin on ikisini vuruyordu. İki kardeş olan Turpçuk ile Pancarcık odalarında derin bir uykuya dalmışlardı. İki kızlerin annesi, babası, ninesi, dedesi az sonra içeri girdiler; yataklarında mışıl mışıl uyuyan küçüklerin başucunda dikildiler.

Önce babaları konuştu:

“Bakın şunlara, uykularında bile gülümsüyorlar. Geçen gün aşırıp yedikleri bir kavanoz dolusu reçel, düşlerine girmiş olmalı.”

Sızlanma sırası ressam olan dedeye gelmişti. Torunlarının, boyalarına el sürmelerinden hiç hoşlan-

madığı için, “Belki de bizim zavallı kediyi nasıl mas-mavi boyadıklarını görüyorlardır düşlerinde,” dedi. Babaları yeniden atıldı:

“Haydi, gidelim. Artık bizi bir daha görmeyecekler.”

Anneleri Turpçuk’u öpmek için eğildi.

“Yapma,” diyerek durdurdu onu baba. “Uyanırlarsa buradan nasıl gideriz?”

Nine, usulca yaklaştı, çocukların üstünden kayan battaniyelerini düzeltilti. O sırada gözlerinden iki damla yaş süzölmüştü. Bir eline büyükçe bir yol çantası, öteki eline de boya kutusunu alan dede, sert bir sesle, “Bu kez yufka yüreklilik yok,” diyerek kapıya doğru yürüdü.

Ayaklarının ucuna basa basa hepsi odadan çıktılar. Babalarının sırtında kocaman bir çanta vardı, buna eline geçen her şeyi doldurmuştu. Anneleri de iki battaniye almıştı koluna. Ninenin elinde ise, yanından hiç ayırmadığı örgü sepeti vardı.

Bütün kent uyuyordu. Daha doğrusu uyuyanlar yalnız çocuklardı. Kimisi karyolalarında kirpi gibi büzölmüşler, kimisi de kollarını, bacaklarını yorganlarından dışarı atmışlardı. Sabahtan akşama kadar koşturmanın yorgunluğundan, verilen cezaların ezikliğinden dolayı yataklarına serilmiş yatıyorlardı. Kimbilir, ne cezalar almışlardı o gün. Yaramazlık, huysuzluk yaptıkları için mi, yosa öğretmenlerinden kırık not aldıkları, komşunun çiçeklerini çiğnedikleri ya da top

Mikhalkov

AFAÇANLARIN ŞENLİĞİ

Bu şenliğe hepiniz davetlisiniz!

Çocuklarının yaramazlıklarından bıkip usanan büyükler onlara güzel bir ders vermeye karar verirler. En güzel fikir de Doktor Kulakburunboğaz'dan gelir: Bu defa yufka yürekliliğe yer yoktur ve tüm yetişkinler kenti terk edip çocuklara bırakacaktır. Bakalım kentte tek başına kalan yaramazlar gerçekten derslerini alacaklar mı?

Okuyup hep birlikte öğrenelim.